

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΕΡΓΟ ΑΒΕΚΤΕ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 41558/04)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

27 Σεπτεμβρίου 2007

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση ΕΡΓΟ ΑΒΕΚΤΕ κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα, η σύνθεση του οποίου έχει ως εξής:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *πρόεδρο,*

Κύριο Κ.Α. ΡΟΖΑΚΗ,

Κυρία Ν. ΒΑΛΙĆ,

Κυρία Ε. STEINER,

Κύριο Κ. ΗΑΛΙΥΕΥ,

Κύριο D. SPIELMANN,

Κύριο S.E. JEBENS, *δικαστές,*

και τον κύριο S. NIELSEN, *γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 6 Σεπτεμβρίου 2007,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 41558/04) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από μία ανώνυμη εταιρία που εδρεύει στην Θεσσαλονίκη, την ΕΡΓΟ ΑΒΕΚΤΕ («η προσφεύγουσα»), η οποία προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 18 Νοεμβρίου 2004 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπείται από την κ. Ε. Χρυσοχοΐδου, δικηγόρο του Δικηγορικού Συλλόγου της Αθήνας. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Σ. Σπυρόπουλο, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και την κυρία Μ. Παπίδα, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 23 Ιουνίου 2006, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει την αιτίαση την ελκόμενη από την διάρκεια της διαδικασίας στην Κυβέρνηση. Επικαλούμενο το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε να αποφανθεί ταυτόχρονα επί του παραδεκτού και επί της ουσίας της υπόθεσης.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

4. Δυνάμει της απόφασης αριθ. 1899/24.11.1995 του Γενικού Γραμματέως της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας, μία επένδυση της προσφεύγουσας στην

παραγωγή τσιμέντου και μεταλλικών κατασκευών υπήχθη στο καθεστώς του νόμου 1892/1990 για την οικονομική ανάπτυξη. Σε εφαρμογή του άρθρου 3 του νόμου αυτού, το ποσό της επιχορήγησης ορίστηκε σε 176.000.000 δραχμές (516.507 ευρώ περίπου), ποσό το οποίο καταβλήθηκε στην προσφεύγουσα σε τέσσερις δόσεις.

5. Η πρώτη δόση της επιχορήγησης, ήτοι 52.800.000 δραχμές (155.000 ευρώ περίπου), καταβλήθηκε στην προσφεύγουσα, όπως προβλεπόταν, στις 17 Οκτωβρίου 1997. Στις 2 Δεκεμβρίου 1998, τα αρμόδια όργανα της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας διαπίστωσαν, κατά την διάρκεια μιας επιθεώρησης στους χώρους της προσφεύγουσας, ότι ορισμένες από τις πληροφορίες που παρασχέθηκαν από αυτήν προκειμένου να τύχει της δημόσιας επιχορήγησης δεν ανταποκρίνονταν στην πραγματικότητα. Στην βάση της διαπίστωσης αυτής, ο Γενικός Γραμματέας της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας ανακάλεσε την υπαγωγή της εν λόγω επένδυσης στο καθεστώς του νόμου 1892/1990 και αξίωσε την επιστροφή στο Δημόσιο της πρώτης δόσης της επιχορήγησης (πράξεις αριθ. 1126/12.3.1999 και 3628/1.7.1999).

6. Στις 6 Αυγούστου 1999, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας αίτηση ακύρωσης των πράξεων αριθ. 1126/12.3.1999 και 3628/1.7.1999. Στις 16 Μαρτίου 2004, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την αίτηση, αφού εφάρμοσε την σχετική νομοθεσία (απόφαση αριθ. 729/2004). Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 17 Μαΐου 2004.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

A. Επί της διάρκειας της διαδικασίας

7. Η προσφεύγουσα εταιρία ισχυρίζεται ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραβίασε την αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...))»

1. Επί του παραδεκτού

8. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει καταρχήν ότι το άρθρο 6 δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω. Προβάλλει ότι η διαδικασία που εισήγαγε η προσφεύγουσα εταιρία ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν αναφερόταν επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων της αστικής φύσεως. Ειδικότερα, η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η παρούσα διαφορά αναφερόταν στην καταβολή μιας οικονομικής επιχορήγησης από το Δημόσιο. Κατά συνέπεια, εντασσόταν μέσα στο πλαίσιο της άσκησης ενός δικαιώματος διεπόμενου από το δημόσιο δίκαιο και δεν αφορούσε άμεσα ένα δικαίωμα αστικής φύσεως της προσφεύγουσας εταιρίας.

9. Η προσφεύγουσα εταιρία απαντά ότι η εφαρμοστέα νομοθεσία που προβλέπει την καταβολή επιχορηγήσεων σε εταιρίες στοχεύει στο να δώσει κίνητρα στην ιδιωτική πρωτοβουλία και δεν αφορά τις σχέσεις δημοσίου δικαίου. Μετά την έγκριση από το Κράτος του ποσού της καταβλητέας επιχορήγησης, η ενδιαφερόμενη εταιρία διέθετε ένα συγκεκριμένο και απαιτητό έναντι του Δημοσίου δικαίωμα να εισπράξει το ποσό αυτό. Για την προσφεύγουσα εταιρία, το δικαίωμα αυτό είναι καθαρά αστικής φύσεως.

10. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, προκειμένου να έχει εφαρμογή το άρθρο 6 § 1 υπό το «αστικό» σκέλος του, πρέπει να υπάρχει «αμφισβήτηση» ενός «δικαιώματος» «ιδιωτικής φύσεως» (βλέπε, για παράδειγμα, *Allan Jacobsson κατά Σουηδίας*, απόφαση της 25 Οκτωβρίου 1989, série A no. 163, σελ. 20, § 72), που να μπορεί να υποστηριχθεί, κατά τρόπο βάσιμο τουλάχιστον, ότι αναγνωρίζεται από το εθνικό δίκαιο. Πρέπει να πρόκειται για πραγματική και σοβαρή «αμφισβήτηση». Μπορεί να αφορά τόσο την ίδια την ύπαρξη ενός δικαιώματος όσο και την έκταση ή τον τρόπο άσκησης του. Η έκβαση της διαδικασίας πρέπει να είναι άμεσα καθοριστική για το εν λόγω δικαίωμα αστικής φύσεως, αφού ένας αμυδρός δεσμός ή μακρινές επιπτώσεις δεν επαρκούν για την εφαρμογή του άρθρου 6 § 1 (βλέπε, για παράδειγμα, *Balmer-Schafroth κατά Ελβετίας*, απόφαση της 26 Αυγούστου 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-IV, σελ. 1357, § 32).

11. Καταρχήν, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η ύπαρξη μιας «αμφισβήτησης» δεν αμφισβητείται εν προκειμένω. Προτίθεται συνεπώς να περιοριστεί στην εξέταση του αν η «αμφισβήτηση» αυτή αναφερόταν σε «ένα δικαίωμα αστικής φύσεως».

12. Στο σημείο αυτό, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η «αμφισβήτηση» ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας αναφερόταν στην νομιμότητα της πράξης

ανάκλησης εκ μέρους του Γενικού Γραμματέως της Περιφέρειας της Κεντρικής Μακεδονίας της υπαγωγής της επίδικης επένδυσης στο καθεστώς του νόμου 1892/1990. Κατά συνέπεια, η επίδικη διαδικασία είχε σαφές περιουσιακό αντικείμενο για την προσφεύγουσα εταιρία. Πράγματι, σε περίπτωση που το ανώτατο διοικητικό δικαστήριο είχε κάνει δεκτή την αίτηση της προσφεύγουσας εταιρίας, αυτή θα μπορούσε να ζητήσει να της καταβληθεί το υπόλοιπο της οικονομικής βοήθειας και, επιπλέον, δεν θα είχε την υποχρέωση να επιστρέψει την πρώτη δόση της. Το Δικαστήριο συνάγει από τα προαναφερόμενα ότι το επίδικο δικαίωμα ήταν «αστικής» φύσεως με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης και ότι η έκβαση της διαδικασίας ενώπιον του ανώτατου διοικητικού δικαστηρίου ήταν άμεσα καθοριστική γι' αυτό. Το άρθρο 6 § 1 έχει επομένως εφαρμογή υπό το «αστικό» σκέλος της. Κατά συνέπεια, η ένσταση που προβλήθηκε από την Κυβέρνηση ως προς την μη εφαρμογή του άρθρου 6 § 1 δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

13. Εξάλλου, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει επίσης ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου.

2. Επί της ουσίας

α) Περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη

14. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η επίδικη διαδικασία άρχισε στις 6 Αυγούστου 1999 με την κατάθεση της αίτησης ακύρωσης ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, και περατώθηκε στις 16 Μαρτίου 2004, με την απόφαση αριθ. 729/2004 του εν λόγω δικαστηρίου. Διήρκεσε επομένως τέσσερα χρόνια και περισσότερο από επτά μήνες για ένα βαθμό δικαιοδοσίας.

β) Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας

15. Η προσφεύγουσα εταιρία υποστηρίζει ότι η υπόθεσή της είχε υπερβολική διάρκεια.

16. Η Κυβέρνηση αντικρούει αυτή τη θέση και υποστηρίζει ότι η επίδικη διαδικασία διεξήχθη εντός των καλύτερων δυνατών προθεσμιών. Η Κυβέρνηση προσθέτει ότι η προσφεύγουσα εταιρία δεν προσπάθησε να επιταχύνει τη διαδικασία.

17. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων

υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία, και ειδικότερα την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντος και εκείνη των αρμοδίων αρχών, καθώς και της σημασίας της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

18. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε *Ελμαλιώτης και Κωνσταντινίδης κατά Ελλάδας*, αριθ. 28819/04, §§ 32-36, 25 Ιανουαρίου 2007).

19. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του επί του ζητήματος αυτού, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, εν προκειμένω, η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν συνάδει προς την απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Κατά συνέπεια, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

B. Επί του δικαίου της διαδικασίας

20. Η προσφεύγουσα εταιρία υποστηρίζει ότι η διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν ήταν δίκαια. Κατηγορεί το ανώτατο διοικητικό δικαστήριο ότι δεν έλαβε υπόψη όλα τα ουσιώδη, κατ'εκείνη, έγγραφα για την εξέταση της υπόθεσής της. Επιπλέον, η προσφεύγουσα εταιρία εκτιμά ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας επέλυσε τη διαφορά βασιζόμενο σε κείμενα που δεν έχουν ισχύ νόμου.

Επί του παραδεκτού

21. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι δεν είναι αρμόδιο να κρίνει τα πραγματικά ή νομικά σφάλματα που φέρονται να έχουν διαπραχθεί από ένα εθνικό δικαστήριο, εκτός αν και στο μέτρο που αυτά θα μπορούσαν να έχουν θίξει τα προστατευόμενα από την Σύμβαση δικαιώματα και ελευθερίες (*Garcia Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], αριθ. 30544/96, § 28, CEDH 1999-I). Ωστόσο, στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο δεν διαπιστώνει καμία ένδειξη αυθαιρεσίας στην διεξαγωγή της διαδικασίας, η οποία τήρησε την αρχή της αντιμωλία συζήτησης και στη διάρκεια της οποίας η προσφεύγουσα είχε την δυνατότητα να παρουσιάσει όλα τα επιχειρήματα προς

υπεράσπιση της υπόθεσής της. Επιπλέον, ουδόλως προκύπτει από την εν λόγω απόφαση ότι τα συμπεράσματα του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν βασίζονταν σε νομική βάση.

Συνεπώς, αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΑΡΙΘ. 1

22. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η άρνηση του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας της Κεντρικής Μακεδονίας να καταβάλει το υπόλοιπο της οικονομικής βοήθειας που είχε αρχικά εγκριθεί, παραβίασε το δικαίωμα για σεβασμό της περιουσίας της, όπως αυτό καθιερώνεται από το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1.

Επί του παραδεκτού

23. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η έννοια της «περιουσίας» που περιέχεται στο άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1 μπορεί να καλύψει τόσο την «υφιστάμενη περιουσία» (*Van der Musselle κατά Βελγίου*, απόφαση της 23 Νοεμβρίου 1983, série A αριθ. 70, σελ. 23, § 48) όσο και κληρονομικά δικαιώματα συμπεριλαμβανομένων των αξιώσεων, δυνάμει των οποίων ο προσφεύγων μπορεί να υποστηρίξει ότι έχει τουλάχιστον «νόμιμη προσδοκία» να αποκτήσει την πραγματική απόλαυση ενός δικαιώματος ιδιοκτησίας (βλέπε, *Pine Valley Developments Ltd και λοιποί κατά Ιρλανδίας* της 29 Νοεμβρίου 1991, série A αριθ. 222, σελ. 23, § 51, και *Pressos Compania Naviera S.A. και λοιποί κατά Βελγίου* της 20 Νοεμβρίου 1995, série A αριθ. 332, σελ. 21, § 31). Αντιθέτως, μία υπό αίρεση αξίωση, η οποία ματαιώνεται λόγω της μη πλήρωσης της αίρεσης, δεν μπορεί να θεωρηθεί «περιουσία» με την έννοια του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 (*Malhous κατά Δημοκρατίας της Τσεχίας* (déc.) [GC], αριθ. 33071/96, CEDH 2000-XII).

24. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο Γενικός Γραμματέας της Περιφέρειας της Κεντρικής Μακεδονίας ανακάλεσε την υπαγωγή της εν λόγω επένδυσης στο καθεστώς του νόμου για την οικονομική ανάπτυξη, αφού διαπίστωσε ότι ορισμένες από τις πληροφορίες που αρχικά προσκόμισε η προσφεύγουσα προκειμένου να τύχει της δημόσιας επιχορήγησης, δεν ανταποκρίνονταν στην πραγματικότητα. Έπεται ότι, εν προκειμένω, η αξίωση της προσφεύγουσας, ήτοι η

καταβολή του συνόλου της παραχωρηθείσας βοήθειας, επηρεαζόταν από την προσκόμιση αξιόπιστων πληροφοριών σχετικά με την πρόοδο της επένδυσής της, κάτι που δεν συνέβη, όπως επιβεβαίωσε η απόφαση αριθ. 729/2004 του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Συνεπώς, το τμήμα αυτό της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

25. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

26. Η προσφεύγουσα εταιρία αξιώνει 6.000 ευρώ για ηθική βλάβη την οποία υποστηρίζει ότι υπέστη.

27. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι μία διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

28. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα εταιρία υπέστη μία βέβαιη ηθική βλάβη. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, της επιδικάζει 4.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος επί του εν λόγω ποσού.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

29. Η προσφεύγουσα εταιρία ζητεί 4.000 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου και προσκομίζει τιμολόγιο προς στήριξη του αιτήματός της.

30. Η Κυβέρνηση θεωρεί υπερβολικό το ποσό αυτό και υποστηρίζει ότι πρέπει να απορριφθεί το εν λόγω αίτημα.

31. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας και της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI). Λαμβανομένων υπόψη των πιο πάνω αναφερομένων κριτηρίων, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να επιδικάσει στην προσφεύγουσα εταιρία 1.500 ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος επί του εν λόγω ποσού.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

32. Το Δικαστήριο κρίνει προσηκόν να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. *Αποφαίνεται* ότι

α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στην προσφεύγουσα εταιρία, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 4.000 (τέσσερις χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη και 1.500 (χίλια πεντακόσια) ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

β) από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυξηθούν με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 27 Σεπτεμβρίου 2007 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren NIELSEN

Γραμματέας

(υπογραφή)

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Πρόεδρος